

си и за своя живот не говореше, като че ли той бе обречен за другите, но със загрижеността на брат се интересувахе за всеки поотделно. Трябваше да се разглежда друго стихотворение на Коле Неделковски, в което се чувствувахе голямо отчаяние. Като имаше предвид, че Неделковски се занимаваше със зидарство, бояджийство, дърводелство и каквото му падне, а често не можеше да намери изобщо работа, Никола Вапцаров заговори с Михаил Сматракалев, преди още да бе дошъл Неделковски, че има доста случаи на отчаяние от живота и даже се прибегва до самоубийство. "Трябва да се даде кураж на Колето" — каза той, а когато заседанието почна и след прочитане на творбата, Никола Вапцаров, вземайки думата продължи: "Защо бе, Коле, да нямаш право на дял в живота. Нима останалите са дали за тоя живот повече от тебе, повече от нас, Нима право на дял в живота имат тия, които нищо не творят..." И той говори дълго в този дух, а Коле Неделковски се прибра тази вечер с отворени гърди и светъл поглед. Той бе получил най-важното, получил бе онова, което му недостигахе, получил бе вяра!

С изключителното си богатство от съпоставяне и сравнения Вапцаров посочваше нашата лоша действителност тогава и я сравняваше с огромния творчески полем на великата Съветска страна.

Никола Вапцаров показваше пътя на онези, които искаха да пишат, сочеше източниците откъдето да се ползват за своите творби — това беше преди всичко борбата за свобода и социализъм.

Една вечер Никола Вапцаров в разговор със Сматракалев уверено заяви, че ако капиталистическите страни и хитлеристка Германия обявят война на СССР, то в тая борба Съветският Съюз ще излезе победител, защото — каза той — Съветският Съюз и съветските народи се водят от най-великия син на нашата епоха — другаря Сталин.

С тая вяра Никола Вапцаров влезна в рийтк борбата, бори се и